

en 30 Mill. Kr. Det foreskrives udtrykkelig, at hvis Fonden naar denne Størrelse af 30 Mill. Kr., skal Arbejdsgivernes Bidrag nedsættes; dog maa Størrelsen ikke gaa ned under 20 Mill. Kr., i saa Fald skal Arbejdsgivernes Bidrag igen sættes op. Arbejdsgiverne selv er altsaa interesserede i, at Fonden ikke svækkes for meget; i Arbejdsudvalget sidder jo ogsaa 3 Repræsentanter for Arbejdsgiverne sammen med 3 Repræsentanter for Fagforeningerne, og blandt Arbejdsgiverne er selve Næstformanden i Arbejdsgiverforeningen. Jeg har da Ret i, tror jeg, at selve Loven forudsætter en normal Størrelse af Fonden af 20—30 Mill. Kr., men hvis den gaar for stærkt ned, skal der ifølge Loven, saaledes som det fremgaar af § 31, 5te Stykke, foretages visse Indskrænkninger i Anvendelsen af Arbejdsløshedsfondens Midler, dels ved Nedsættelse af Understøttelserne, dels ved Nedsættelse af Varigheden af disse Understøttelser.

Naturligvis har Arbejdsudvalget og derefter Socialministeriet ogsaa beskæftiget sig med det Spørgsmaal, om den gældende Lov ikke anviser Veje og Midler til ekstraordinært at bekæmpe Arbejdsløsheden, og det gør den jo, idet § 32 i Arbejdsløshedsloven handler om Nødhjælpsarbejder. Imidlertid har Kendsgerningerne vist, at de Nødhjælpsarbejder, som baade Loven af 1921 og den ændrede Lov af 1924 ønskede fremmet, ikke er blevet til noget saa overordentlig betydningsfuldt. Man har bebrejdet mig som Socialminister, at jeg ikke har taget Initiativet til at fremskynde eller iværksætte Nødhjælpsarbejder, men jeg har maattet svare, at efter Loven har Socialministeriet hverken Pligt eller Ret eller Muligheder for et selvstændigt Initiativ paa dette Omraade. Jeg har gjort, hvad der var min Pligt som Socialminister. Da jeg efter Indstilling fra Arbejdsudvalget udsendte Cirkulæret af 26. August til Kommuner og Amter om at være opmærksomme paa hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet og fremskynde offentlige Arbejder, har jeg bragt Arbejdsløshedslovens Bestemmelser om Nødhjælpsarbejder i Erindring. Men det maa under dette Ministerium som under det forrige være andre, der tager Initiativet, thi Ministeriet kan ikke tage det. Denne Kritik af mig forekommer mig ogsaa besynderlig fra en Side, som ellers er bange for en alt for stærk Centralisation, som netop har angrebet det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, for, at vi vilde samle det hele i den røde Bygning og administrere alt i Landet derfra. Dette er efter min Mening en Misforstaaelse, men i denne Sag har man,

som det fremgaar af en Passus i Mindretallets Betænkning i Folketinget, ligefrem angrebet mig, fordi jeg ikke har centraliseret denne Sag, fordi jeg ikke leder det hele inde fra den røde Bygning. Det har jeg, som sagt, hverken Pligt eller Ret til eller Muligheder for efter Loven. Jeg har gjort, hvad der var min Pligt, ved Cirkulæret af 26. August, og denne Regering kan ikke gøre mere end den forrige.

Af en Statistik, som jeg oversendte til Folketingets Udvalg; og som er offentliggjort i Betænkningen, vil ærede Medlemmer se, at disse Nødhjælpsarbejder ikke er blevet til saa overordentlig meget. I intet Aar har det Tilskud, som Arbejdsløshedsfonden har bidraget dertil, oversteg $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det Afdrag i Lønningerne, de 15 pCt.s Lønreduktion, som Arbejderne skal yde til Fonden ved Nødhjælpsarbejder, har i alt kun udgjort 3 663 Kr. Det er det hele, der er kommet ud af det. Hvorfor? Ja, i Arbejdsudvalgets Betænkning vil De kunne finde en Udredning med Tilslutning fra alle Sider af, hvorfor der ikke er blevet mere ud af det. Om de offentlige Arbejder, der foreslaas i Arbejdsudvalgets Indstilling og i det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge og anbefale det høje Ting, skriver Arbejdsudvalget, at saadanne offentlige Arbejder, som der her er Tale om, enten „ikke opfylder Betingelserne for eller ikke egner sig til at iværksættes som Nødhjælpsarbejder“. Derom er man enig, Arbejdere og Arbejdsgivere, den gamle Arbejdsdirektør og den nye, Medlemmer af de forskellige Partier, Repræsentanter for Industri og for Landbrug. Og man kan heller ikke være i Tvivl om Sagen, naar man gennemlæser og overtænkter Arbejdsløshedslovens § 32 og den Bekendtgørelse af 31. Marts 1924, som den daværende Indenrigsminister udsendte til nærmere Fortolkning og Gennemførelse af § 32. Nødhjælpsarbejderne skal gennemføres paa den Maade, at enten Arbejdstiden nedsættes eller Arbejdslønnen nedsættes med 15 pCt., der indgaar i Fonden. Nu er det klart, at Arbejderne — saadan er alle Mennesker, og saadan er ogsaa Arbejdere — ikke er særlig henrykte over denne Lønreduktion, selv om den ikke gaar til Arbejdsgiverne. I og for sig spiller det jo ikke saa stor en Rolle, Pengene gaar ud af min Lomme, om ikke til den ene, saa til den anden. Man kan sige, at naar de gaar ind i Arbejdsløshedsfonden, gaar de til andre arbejdsløse, men Arbejderne mener, med ikke ringe Ret, at de otrer i Forvejen overordentlig meget for deres arbejdsløse Kammerater. Statens Tilskud til Arbejdsløsheds-